

Jak jsem konečně dostal Zlatého Trapsavce

Napsal uživatel Jaromír Hlavatý - Juan
Čtvrtek, 26 Květen 2011 20:39

Žiju tady v tom sroubku, no, asi tak posledních dvacet let. Penzičku mám slušnou, jen za tenhle rok přidali dvakrát po patnácti kačkách, vobčas se přijde někdo ze vsi mrknout, jestli ještě dejchám, loni dokonce přišli s pugétem, že prej podle ouřadů je mi rovná stovka. Asi jo, když zavřeli dveře z venku, kouk jsem do vopčanky, to se kdysi nosilo místo těch plíšků na krku, vono fakt... rouná stovka. A to si já, dědek plesnivej, jezdím dolů do krámu pro rum, cigárka a taky pro poštu. Vobčas mě někam ještě pozvou na potlach, ale já nejedu. Ještě tak před desíti lety, ale to bylo někde na Strahově a to už pro mý starý kosti nejni.

A taky ta muzika... Vlajku pouštěli z magiče a Bednu vod visky hráli zas nějaký ouchcapci na elektrický mandolíny.

Není nad to, zapálit si za sroubkem malej čouďáček, naproti si lehne Briggina, co je chlupáč z rodu foulandů, vedle mě, aby vo nic nepřišel, vovčoun Cimbura, do klína se mi stulí kocour Belmondo a já tomu zbytku svý bejvalý smečky hraju z vošmatlanýho notýsku samý krásný cajdáky. Hlas se mi už sice notně třese, ale těmhle parťákům to docela nic nevadí. Taky jim vobčas čtu veršovánky, který už po leta posílám do Trapsavce, což je taková celosvětová soutěž v tramským psaní, na kterou už prej dali slušnou státní dotaci a taky pár ublbenejch reklam do televize. Tu ale já nevlastním, akorát to říkali chlapi v konzumu, kam chodím pro ten rum. Ten vobjednávaj už jen pro mě. Ještě než jsem šel v pětasedumdesáti do důchodu, chytil jsem nějakou tu cenu, ale teď už jen každoroční čestný uznání. Asi proto, že jsem tak starej a za výdrž.

No ale co se nestalo!

Vyšel jsem takhle minulý pondělí před boudu, abych nasekal trošku chroští na zatápku, protože letošní září je kapku vlezavý a už kolikátej den mrholilo. Psům, těm to za mák nevadilo a vyrazili loukou dolů, aby si drobet protáhli vokončetiny. Chvíli jsem se na ně díval, jak řáděj, ale pak jsem šel radči zatopit v krbu. Pak jsem si zalil svý ranní kafičko a když tak šahám po cigárku, dali se ty dva blázni do děsnýho štěkotu, což bylo nezvyklý a tak jsem vystrčil nos na zápraží. Dole na cestě stál džíp bleděmodrý barvy a když jsem se na něj kouknul starým kukátkem co mu říkám Cais, měl na přídí značku Micubiši, anebo tak nějak. Uvnitř se krčily tři ksichty, na kterejch bylo vidět, že se jim do vylejzání moc nechce. Hvízdnul jsem na prsty, oba divoši se přestali drápat na dveře toho zázraku, kterej se vyškřábal až sem na paseky. Hnali se domů jak

Jak jsem konečně dostal Zlatého Trapsavce

Napsal uživatel Jaromír Hlavatý - Juan
Čtvrtek, 26 Květen 2011 20:39

o závod. Vyhrál Cimbura, Briggina je přeci jen dýchavičnější. Zavřel jsem je do dřevníka a šel postavit na další kafe. Cestou k vařiči jsem se pro jistotu mrknul do kalendáře, ale žádné svatej svátek neměl. Ani já. Tak to budou asi od pohřební služby nebo z domova důchodců, kam mě pořád láká dolejší starosta.

Než se vyškrábali do kopce, bylo kafe už zalitý.

"Dále a vem za kliku, pytlíku," zařval jsem a honem shodil Belmonda ze stolu, kam vyskočil, aby zjistil, esli nemám do kafe rum. Kafe s rumem moc rád.

Vešli a mě mohli vomejvat. Trojice chlápku s pukama na maskáčích, bílý klóbrcy, co se jim dřívějč říkávalo stítsny, a u pasu jim chyběly už jen pořádný kanóny. Smekli a začali se uklánět. Pak ten nejstarší začal meldovat:

"Vzácný náš kamaráde! Byli jsme pověřeni mezinárodní literární komisí, abychom ti předali hlavní cenu naší soutěže Trapsavec, a to Zlatého Trapsavce, kterého jsi získal v letošním ročníku plným počtem bodů. Tvá báseň O ráčku Klepetáčku otevřela všem přívržencům tohoto žánru nové obzory a vize, a bylo jim doporučeno, aby se jejich tvorba ubírala nadále tímto směrem, neboť..." Ještě cosi žblablal, ale to už jsem seděl na židli a moje ruka šmátrala k noze stolu, kde stála otevřená flaška rumu. Zhluboka jsem se napil a pokynul tý svatý trojici, aby si i ona udělala komód. Slušně se posadili a nedůvěřivě míchali mý pravý turecký kafe. Asi byli zvyklí na ty sračičky z expresu, kterejm já nikdá nepřišel na chuť. Pak jeden skočil na verandu a přitáhnul něco jako dárkovéj koš, kde se skvěly samý drahý chlasty a trdla salámu. To jako, že první cena...

No a esli bych jako tomu největšímu ušákoj nezodpověděl pár otázek a taky dojmy a pocity... blablaba... Ale proč né, žejo? Prej pro tramskou ročenku. Ubalil jsem si jedno domanigo, před hubu mě dali takovej kecafének a já spustil: "Jó to tenkrát... ale hovňousek pánové kamarádi... bylo to úplně jinak. Vždyť si ty vohně a ročníky Trapsavce ani pamatovat nemůžu. To jen mi vobčas prdne v kouli, něco sesmolím, no a uzávěrku soutěže mi vždycky někdo pošle z počítače. Jo, kdysi jsem nějakou tu cenu vyfasoval, ale většinou tak druhou...třetí, no a to jak jistě znáte, není to pravý vořečovj.

Ale co vím natuty, že jsem poslední žijící pamětník toho vohně v Zaječí rokli, kde byly vyhlášený výsledky z prvního ročníku Trapsavce. Tam se nás sjela asi tak stovka a myslím, že díky tomu pramínku na dně rokly tady s váma můžu eště klábosit. A jako že proč? No tenkrát nám v hospodě, kde jsme byli na pivku, povídal starej chalupník, že na dně Zaječí rokly pramení maličkej pramínek, kterej po pár metrech mizí v písku. A to že je jako návod, jak se dožít vysokýho věku. Nikdo tomu z kamarádů nevěřil, ale já se v neděli místo na vlak vydal zpátky k rokli, spustil se strání dolů a ten pramínek vážně našel. Než jsem načepoval plný víčko od ešusu... jo vy nevíte, co je ešus, no támhle leží na lavici, v tom se vařilo přímo na vohni. Guláš, grog, kafe, no lautr všecko. No a než jsem načepoval to víčko, uplynula pomalu čtvrt hodina. Pak jsem jezdíval do rokly každej rok a vždycky si dal tu stejnou dávku. Nevěříte? A proto jsem asi dneska tady. Vážně nevěříte?

Nenutím vás. A taky rum. Ten vidíte tady na stole. Kde se vyrábí? Ani nevím, ale vedoucí z krámu ve vsi ho shání snad až ze Slovenska. Hranice nehranice. Že je zdravější a moderní nekouřit? Asi jo, ale já už stejně patřím do starýho železa a s cigárkem se mi nejlíp píše a myslí...

Ženský? No tak na hezkou holku mám svůj mustr ještě dneska, ale praxe už pokulhává. To ještě když se vyhlašovaly výsledky u ohně v lesích, tak tam bylo něco mladejch autorek. To s náma jezdíval takovej jeden šikula, myslím že měl méno jak nějakej francouzskej herec, hergot, jak jsme mu to říkali... jo Čuñas, že nevíte, kterej to byl? Tak to vás mládenci lituju, přece Louis

Jak jsem konečně dostal Zlatého Trapsavce

Napsal uživatel Jaromír Hlavatý - Juan
Čtvrtek, 26 Květen 2011 20:39

de Funes, mezi náma Čuñas, tak ten vám měl na dlouhověkost taky svý metody. Mladý autorky, to bylo jeho. Po každým ročníku byl jako znovuzrozenej. No já mu sem tam nějakou přebral anebo vyfouk. Takže to shrneme. Živá voda... rum... cigárko, mezi to nějaká mladice, chichichi a sem porád ještě tady. Příště mi sem můžete nějakou přivízt jako prémii. Aby mi vyprala třeba podvlíkačky.

A téma Ráček? To už je vůbec vykopávka. Žádněj novej směr! Jen hokus pokus... špiritus. To byla taková kategorie trampskýho hovadismu. A podívejme se, vono to ještě funguje. A já se nakonec dožiju, že moje jméno bude na Zlatým Trapsavci. A kdepak ho vůbec máte? Cože? V autě? Tak alou pro něj. Tyhle srágorý si můžete zase vodvízt a nebo né, dám je svý smečce. A kořalu hajnýmu za dříví. Ták, tady je... Do pr..., já snad budu dojatej. No jasně, Kavče, Tapi, Vířa, Andy, Joe Jégr, další a další jména, jejich majitelé se couraj dávno po nebeskejch kempech, eště že ho ty holomci natřeli bezbarvým lakem, dyk by ho už jináč dávno sežral červotoč.... Hergot, kde mám zase ten rum?"

Hoši se zvedli, že už musí... Vyprovodil jsem je s Cimburou a Brigginou až k autu, zalomil si po letech palec a pomalu se vlíknul kopcem ke srubu. Ve votevřenejch dveřích už mňoukal Belmondo a na fousech měl lógr z mýho nedopitýho kafe s rumem. Na podstavci dřevěný sošky Zlařáka jsem našel kousíček volnýho místa. Ale vopraudu jen kousíček. Nechal jsem v krbu rozpálit hřebík a vypálil tam miniaturním písmem svý jméno. Konečně můžu natáhnout ráfy. Konečně mám Zlatýho...

(Morbidní konec se skoromrtvolou na konci pro porotu - túdle!)

I když... asi příští víkend řeknu těm mladákům, co jezděj tady nedaleko vandrovat, esli by mě nehodili v sobotu na letiště. Zaječí rokle je asi tak půl hodinky airotaxíkem a ve flašce je tak na dva palce vody... vono to vážně funguje totiž... a já mám v šuplíku pro další ročník Trapsavce ještě spousty Ráčků Klepetáčků.

2.místo v próze nad 23 let, Trapsavec 1992 (Juanova povídka je připomínkou toho, že o tomto víkendu se uskuteční vyhlášení výsledků 37. ročníku Trapsavce)